

حضرت بابا عارف صاحب

علم حق در علم صوفی گم مشبود
ایں سخن کے بابا در مردم بود
مجموعہ سی حرفی ہائے تصوف و توحید موسوم بہ

گنجینہ عرفان

مُصَنَّفُ

تصوف از نہاں و عیان عارف اسرار سر و اعلان جناب حضرت بیاض
شیخ حسین بخش صاحب قنادس سرہ ساکن قصبہ ہرم کوٹ پٹنہ و تحصیل بٹالہ
ضلع گورداسپور

از دان محمد علی ملنگ خادم نبی بخش

۲
بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

سی حرفی اوّل

الف	اللہ دے نام داد اسطائی بھر دے شراب تھیں جام ساقی شراب خانے اندر جھاڑو کرن خاطر بد لے جام دے رکھ غلام ساقی دنیا دین تے جان ایمان لے لے ایہو رکھنا درم تے دام ساقی کر کر م دی نظر حسین اُتے خلقت وچ تیرا فیض عام ساقی بخش مینوں چرچہ نام ریدے شراب خانے دی کڈھ زکوٰۃ ساقی زکوٰۃ دیتاں مال نہ ہووے تھوڑا بلکہ ہوندی ہے دھوا آفتاب ساقی واردیاں شراب دے جام اتوں دین مذہب تے ذات صفا ساقی ٹوٹ وچ حسین بے چین ہو یا جگت نظر آوے کالی رات ساقی ترس کر مینوں ترسانا پس کریں خیال خدا داد اسطائی لگی پیاس میں آس کر پاس آیا مندے حال خدا داد اسطائی نال نال مقال نہ ٹال مینوں جام پیال خدا داد اسطائی حسین بخش سیکس فقیر اُتے نظر ڈال خدا داد اسطائی
ت	ثابتی دے نال صدق کر کے فدوی حاضر ہو یا ہے حضور ساقی صراحی کھول شراب صفا والی میرا جام کر دے بھر پور ساقی تار نشے اندر مست محو ہو کے دیکھاں نور جس تھیں جلوہ کوہ طور ساقی نودوی دُورنی حسین دی دُور ہووے پیوہ سخن والا ہووے چور ساقی جلد شراب پیال مینوں آوے تاب اس جان بے تاب اندر
ث	
ج	

ترشہ دہاں چہانوں وار کھنا ہاں گردی اک پیالے شراب اندر
 دنگیر ہیں توں دنگیر ہو توں چلی جان خم سے عذاب اندر
 تینوں فرض حسین تے رحم کرنا مسئلہ دیکھ قرآن کتاب اندر
 حال میرے اُتے رحم کرنا نشہ پیال میرا سینہ پاک ہوئے
 دفتر شرک غرور تے کذب والا اک نشہ اندر جل کے خاک ہوئے
 روح سست ہے نشہ دہ چہیت ہو کے عازم سیر سفر اندک ہوئے
 برکت نشہ دی مال حسین عاجر خوت دشمنان تھیں بیباک ہوئے
 خدمت دے واسطے رکھ ساقی خدمت گار ہاں رنداں متانیا ندا
 شراب خواراں دے پیر اندی خاک جھاڑاں رہواں تالبدار دیوانیا ندا
 دنیا دین اندر مینوں نہیں ڈھوئی بھریا ہویا بدنامیاں طعنیہ ندا
 تیرے دوار حسین آیا جھاڑ فش کر کے مے خوانیا ندا
 دے شراب دایتز پیالہ لاه ننگ ناموس ملنگ ہوداں
 عزت ننگ ناموس دے جیل اندر کاہنوں قیدیانا ننگ تنگ ہواں
 غوطہ مار لیواں وچہ بکر وحدت رنگ کثرتی چھوڑ اک رنگ ہوداں
 حسین بخش شراب دی تار اندر دیوا جلے تے خاص پننگ ہوداں
 ذوق تے شوق دے اثر والا کٹھ بنر شراب صراحیاں تھیں
 پوہیز گاراں تھیں کریں پوہیز ساقی کاہنوں ملنگناں اساں گناہیاں تھیں
 اساں توک کیتی پوہیز کوووں ننگے نئے سفید سیاہیاں تھیں
 نشہ دپح خواہیاں بھاریاں نے حسین واقف ہے انہاں بلاباں تھیں
 رجا کے نشہ پیال مینوں مست محو کرے سرشار حماقتی
 تار نشہ اندر مست محو ہو کے دیکھاں باغ کھڑے گلزار ساقی

ح

خ

د

ذ

س

پھل زرد سفید تے سبز سوچے لیکے یار مے حباں دربار ساقی
 حسین کراں دیدار جاسوہنیاں دادیواں نذر گلزار گزار ساقی
 زندہ کرے دلاں مرویالی نوں بخش اوس شراب تمیں جام ساقی
 اگ عشق دی نشے تمیں تیز ہوئے عقل ہوش واجلے مفت م ساقی
 خلوت وچ محبوب دا وصل ہوئے رستہ بند ہووے خاص عام ساقی
 حسین رہے آباد شراب خانہ فضل حق دے نال مدام ساقی
 مگر اندر مست محو ہو کے چھٹاں قید اس صوم صلوٰۃ ساقی
 خوف بُود نا بُود نا بود ہووے پیواں آب حیات ظلمات وچوں
 منزل یار والا رستہ نظر آئے سورج چمک پڑے کالی رات وچوں
 شیشے قلب دے وچ حسین وکھاں سوہنی ذات محبوب صفات وچوں
 شوق شراب دا جام پی کے کیتی ترک منازل منازیاں نے
 شراب خانے دیوچ مقام کیتا لذت چکھ کے مفتیاں قاضیاں نے
 جنگ نفس اندر زاہد ہار گئے فتح پائی شرباں غازیوں نے
 ظاہر نہ خراب حسین بخشا باطن نشے اندر پاکبازیوں نے
 صاف کرے دلاں کالیاں نوں نشے آنہیاں نوں دور بین کردا
 نشے کافراں دے قفل کھولی داتے مغز وراں نوں زیر زمین کردا
 پڑے پاڑے نشے غافلاں دے یے یقیناں نوں بالیقین کردا
 حسین بخش جیہے خاکسار تائیں نشے پاک وچ تخت نشین کردا
 ضرور شراب دے پین واسلے مہجوں وصل محبوبیدیاں مان مینے
 تار نشے اندر نظر تیز ہو ندی بھیجید نظر آون آسمان مینے
 نشے لامکان دکھاوندے پڑے جالدا خودی گممان مینے

من

س

ش

ص

من

حسین بخش نشے وچہ مست ہو کے عاشق رمز مجو بدی جان دینے
 طمع دیاں اکھیاں بند کر کے نشہ دور کر دے غمناک سب انوں
 نشے وچہ عجیب تاثیر دیکھی پاک کر داسے گل ناپاکیاں انوں
 نشہ حوڑاں دے راگ سناوندائے کھول دیندائے کنائیاں تالیاں انوں
 جتھے ملے نہ ڈھوئی فرشتیاں نوں حسین نشہ لجاوندا خاکیاں انوں
 ظاہر شراب دے پین ولے مشہور بدنام جہان دے تے
 باطن بحر عرفان دے پین تار و سنیک ایہ لامکان دے تے
 رند نشے دیوچہ غریقی دہندے تے رفیق ایہ رب رحمان دے تے
 نگہبان جہان حسین بخشا واقف راز عیاں بہان دے تے
 علم عرفان دا کھل گیا جہاں مٹھٹھیاں نشے دیاں پیتیاں نے
 مسجد چھوڑ کے گئے شراب خانے نمازاں عشق دیاں جہاں نیتیاں نے
 نشہ خالص تاثیر اکیر رکھے پاک کر داسے گل پلتیاں نے
 نشے وچہ حسین جو مست ہوئے موجاں وصل مجویدیاں لیتیاں نے
 غور کر ساقیا عاجزاں تے پیال نشہ نکال خسار وچوں
 تار نشے اندر مست محو ہو کے سناں انحد آواز ستار وچوں
 جوش نشے دے وچہ بیہوش ہو کے گھاواں راگ توحید امرار وچوں
 حسین باغ عرفان دیوچہ رہے ڈیر اپٹ کے اس سنار وچوں
 فصل دی کریں نگاہ ساقی تیرے راز میں آن کے تنگ بیٹھا
 چادر تنگ ناموس دی سروں لاپی شراب خانے دا ہر تنگ بیٹھا
 سر سختیاں نرمیاں جھل لیاں دیو بال کے دیکھ پتنگ بیٹھا
 حسین بخش خدا دے واسطے دانتھوں جام شراب دا گل بیٹھا

ط

ظ

ع

غ

ف

قسم مینوں پتھے رب دی ہے نشے باجھ میرا مستدا حال ساقی
 شراب خانے دا جندرا کھول جلدی صراحی آتشی خاص نکال ساقی
 نشہ پیال جواگ تھیں تیز ہوئے دیوے دہم خیال نوں جال ساقی
 دم دم حسین پکار رہیا نشہ پیال ساقی نشہ پیال ساقی
 کفر اسلام نوں اک جاتا من لیا شراب دیاں مستیاں نے
 دلوں روزے نماز دی ترک کیتی اساں کرنیاں تبت پرستیاں نے
 ڈیرا ساقی خانے اندر لا بیٹھے پرہیز گاریاں چوکیاں بستیاں نے
 حسین بخش شراب بے جام اتوں وارٹیاں سا قیامتیاں نے
 لال شراب دا کھول شیشہ نشہ پلٹ کے جام بھر لوڑ کرے
 حاجت رہے نہ پھیر مواتیاں دی اک جام دے نال محسوس کرے
 نشہ پنیدیاں سار تا شیر ہوئے پردہ دہی تے خودی دا دور کرے
 حسین بخش نوں نشہ دی تارا اندر سولی چاہڑ کے شاہ منصور کرے
 کل نہیں میرے پاس ساقی خواہش مند ہیں تے میری جان لے لے
 جان لیاں بھی حق ادائی ناہیں میرا مذہب تے دین ایمان لے لے
 جیکر لے بھی نہیں رضا تیری تاں میں دیکچیاں دو فویں جہان لے لے
 حسین بخش دا نہیں اعتبار ساقی ضامن نبی تے رب رحمان لے لے
 نمک اوپر میری جان آئی مینوں دیہ شراب شتاب ساقی
 ٹوٹ دچہ پیا لوٹ پوٹ ہاں میں میری جان نوں کھ عذاب ساقی
 مر گیا جے نشہ دی ٹوٹ اندر میری موت بھی ہوگ خواب ساقی
 کر کم دی نظر حسین اتے نکل چلی ہے جان بے تاب ساقی
 وقت نزع قریب آیا تو بنا نشہ دا کھ چواؤ ناں جے

ق

ک

ل

م

ن

و

میری میت نوں نشے تھیں غل دینا تو شہ قبرتے نشے لے جاواں جے
 منجا چک لے جان نشی میرا کسے سو فی تے ہتھ نہ لافاں جے
 حسین بخش دنا کے قبر اندر اوپر قبرے نشہ چھکا دناں جے
 ہو نہ کیتا ہے عمل کوئی عمر نشے دے وچ گزار چلے
 آگے جا کے کی جواب دیاں نیک عمل نہ بدھا ہے مول پئے
 خلقت پر ہیگی کھول اعمال نامے عمل تلن گے کل دے بے چلے
 حسین بخش نشے دی تارا اندر ہو رہاں گے مست مجذوب چلے
 یا شراب دا جام پی کے کسے غفتاں دے پر دے پاڑاں
 بیلہ جھاڑ جو حرص ہو ادا لاگ نشے دی بال کے ساڑاں
 آئے تان اس جان بے تان اندر ٹھوں خودی دا پٹ پہاڑاں
 حسین بخش رقیباں تے دو تیاں دی برکت نشے تھیں جڑا کھاڑاں
 آئے جو ایس شراب خانے ساک سین تے یار بیزار ہوئے
 سر جھلیا بھار ملا متاں داساے جاگ دے وچہ خوار ہوئے
 یار آن کے ٹھوگراں لا دندینے ایس مست ہو ٹکر گزار ہوئے
 لکھ ٹکر احسان حسین جاتا دفتر ساقی دے وچہ شمار ہوئے
 یار شراب وصال پی کے بد نامیاں لغتاں جھل بیٹھے
 ہر کوئی آن کے مار واسل سانوں ایس چلے ہو چل بیٹھے
 کسے نال نہ ونڈ دھار ساڈی دخل چھوڑ کے بے دخل بیٹھے
 لاہ ننگ ناموس ملنگ ہو کے حسین یار دا کوچرا مل بیٹھے

۵

۶

الف

ی

سی حرفی دوم

الف	اکھیاں دتیاں رب تینوں کی دیکھنا میں رب رحمان نوں دیکھ کاہنوں ڈھوھنا میں وچ مسجد اندے طلبگار ہیں کسے انسان نوں دیکھ فی القسّم رب ہے آپ کہنداجیکر نہیں اعتبار قرآن نوں دیکھ سِرّ سرّی دی رمز حین بخشا جئے وچہ توں اپنی جان نوں دیکھ
ب	باجھ تیرے کوئی ہونا میں اکیس کھول کے دیکھ اسرار اندر پر دا اپنے آپ دا آپ میں توں دوئی سارے عشق دی نار اندر محی اقرب الیہ من جبل الودید ہے آپ کہنداجاتی پائیکے دیکھ لے یار اندر
ت	انا الحق پکار حین بخشامت محو ہو عشق دی نار اندر ! ترک سجد غیر سدا آپ ساجد تے آپ مسجد میں توں سجد غیر کرنا کم مشرکاں دا آپ عابد تے آپ معبود میں توں وحدت وچہ کثرت، کثرت وچہ وحدت آپ جان تے آپ معبود میں توں واحد لاشریک حین بخشا وچہ زمین آسمان موجود میں توں
ث	ثابت ہو یا رمز عشق دی بقیس جان ہو رنایں جانی ہو رنایں کثرت وچہ ہو کے ہو یا عبد احد بندہ ہو رنایں باقی ہو رنایں وچہ علم عرفان دے نظر آیا کاتب ہو رنایں کافی ہو رنایں واحد لاشریک حین بخشا موجودات اندر ثانی ہو رنایں
ج	جال دیہ عشق دی نار اندر خودی اپنی ہو خدا بندے

ذرا اپنا آپ کچھ بیان کھاں توں اُتو نہیں ہیں خاص ہما بندے
 من عرفت نفسہ فقد عرف ربہ ظاہر ہوئے وچ بکھر وحدت غوطہ لائے
 طلب غیر دی شرک حسین بخشا اک ذات ہو ماسوا بندے
 حرف اکو عین عین سدا اک نقطیوں عین سدا وندائے
 نقطہ کٹ دیئے عین عین ہوندا ایہو فرق سالوں نظر آوندائے
 محرم مجرم دونوں اکو شکل ہوندے نقطہ بڑا فساد بنا وندائے
 نقطہ جیم دا اک حسین بخشا مجرم خاص مجرم بن جا وندائے
 خوف ناہیں مرن جیوں سدا جد عشق حقیقی دی رمز پائی
 وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ہوئے جنہاں اک دینال پریت لائی
 الْعِشْقُ نَارٌ يُحِیُّ مَا یَمُوتُ اللہ اک عشق نہ چھوڑ دی خودی کا
 عینک عشق دی وچہ حسین بخشا صورت اپنے آپ دی نظر آئی
 دیکھ لیوے سوتے یار تائیں سستی اپنی بھتیں جے کوئی دُور ہووے
 سر دلیوے تاں یار دا بھیت لیوے ثابت سولی تے دانگ منصوب ہووے
 سروتیاں باجھ نہ ملے ڈھوئی سر دلیوے تاں نظر منظور ہووے
 شعلے عشق دے وچ حسین بخشا سبز بھج کے نور وچہ نور ہووے
 ذرا ناہیں خبر اٹھیاں توں جہڑے وچہ دوتی ستھا کد کے
 فتوے کفر دے دیوندے عاشقانوں آپ شرک کفر وچہ سیدنے
 وچوں اپنے نفس دی خبر ناہیں مکھی وانگے وچہ حرص دے پھسدینے
 خودی وچہ غرقاب حسین بخشا دیکھ عارفاں توں دُرس دینے
 رب دے عاشقاں صدا دقاں نوں دین مذہب اسلام درکار ناہیں
 شرک کفر و توں سینہ صاف ہو یا نیکی بدی دے بھی روا وارا ناہیں

ح

خ

د

ذ

س

خوف و زخاں دا خواہش جنتاں دی حورِ گلماں دے بھی طلبکار ناہیں
 شادی غمی تھیں فارغ حسین بخشا یا جھ دید سُخن مہور کار ناہیں
 زہد یا صفتوں ترک کیتی چھٹ گئی ہے جان عذاب و چوں
 پھوگدے مصلے تے توڑ تسبیح فتویٰ ملیا ایہ مشق دے باب و چوں
 پکڑی پاڑ جا مہ لیر لیر کیتا پیالہ پیتا جد خاص شراب و چوں
 فی مع اللہ اسبق حسین بخشا پڑھیا خاص توحید کتاب و چوں
 سجدے کر دیاں عمر گزری سینہ صاف نہ ہو یا کدورتاں تھیں
 اک خاص کعبے متھا رگڑ آئے نفس پاک نہ ہو یا کدورتاں تھیں
 اک دھڑ سالہ اندر ہے خالی پو جا کر دینے پچھ جہورتاں تھیں
 بے پرواہ خدا حسین بخشا اکناں لبھ لیا صورتاں تھیں
 شوق تینوں جیکر و صلہ آئے رستہ کچھ جا کسے پتنگ کولوں
 جان تلی تے رکھ تیار کر کے کورنگ نہ نمض دے جنگ کولوں
 مس قلب دی نوں پارس نال رگڑیں خاص ننگ بو رنگ رنگ کولوں
 مَوْتُ قَبْلُ اَنْتَ مَوْتُ دے مغلیاں نوں اچھ حسین ملنگ کولوں
 صادق ہو کے رستے عشق اندر قدم رکھ دے قدم منصور اوپر
 انا الحق داسولی تے مار نعرہ جان وار دے یار دے نور اوپر
 موسیٰ وانگ دیدار کر دیکھ جلوہ ربّ اُڑنی پکار کوہ طور اوپر
 سجدہ شرک دا چھوٹ سین بخشا عاشق نہیں نوں حورِ قصور اوپر
 ضرب لگی جنوں عشق والی دنیا دین کار و نجا رہیا
 اس نوں شہرِ شریعت قرار ناہیں پر کم نگر جہڑا جھاتی پارہیا
 العبادت شرک بعد ابوصل حق داصل دے حضرت نبی رسول فرما رہیا

س

س

ش

ص

ض

ہو یا وصل وصول حسین بخشا جد آ پنا آپ گوار ہیا
 طلب کیندیاں عمر گزری پایا بھیت نہ کسے کتاب و چوں ط
 وجہ مسجد اں دے گوں کاں مار تھکا ملیا رب نہ کسے مہراب چوں
 جنگل بلیان دے وجہ ڈھونڈھ چکا نظر آیا نہ ندی تالا بے چوں
 عکس یار دے چہرے دا نظر آیا حسین بخش پالے شراب و چوں
 ظاہر ہوئے بھیت یار والا علم باطنی پڑھیں گور اسیاں تھیں ظ
 سونا خالص ہی تانبیوں ہو جاندا آسکھ دوا شناسیاں تھیں
 جیکر دُر معانی دی لوڑ ہوون حاصل ہوون گے عارفان صیاں تھیں
 جھگڑے بحث دا علم حسین بخشا جیکر پڑھنا یں پڑھیں ملے اسیاں تھیں
 عشق حقانی دا ہو یا غلبہ عقل ہوش وجود تھیں دُر ہو یا ع
 سدھ بدھ ناہیں ہستی اپنی دی اند باہر سارا نور نور ہو یا
 جدھر دیکھنا ناں شعلہ نظر آوے اکو نور ظہور معمور ہو یا
 کل زمین آسمان حسین بخشا روشن وانگ پہاڑ کوہ طور ہو یا
 غرق ہو یا وجہ بحر وحدت یں توں دی کجھ جدائی ناہیں غ
 حد ذات صفات دا وصل ہو یا شکل غیر کدھرے نظر آئی ناہیں
 اکو نور ظہور معمور ہو نا اوتھے دوئی توں کتے رسائی ناہیں
 ذات حق دے وجہ حسین بخشا ذات غیر دی ذرا سمائی ناہیں
 فارغ ہو یا مخلوق و چوں جو کوئی مشق اندر قدم پاوندائے ف
 ہستی اپنی عشق دی اک اندر عاشق وانگ پٹنگ جلاوندائے
 اول عاشق توں عشق فنا کردا پھر آب حیات پلاوندائے
 حسین بخش پھر عشق نقیب ہو کے واصل ذات دینال کراوندائے

ق قادر بے انت و انت ناہیں و کیہو کسی ایہ کھیڈ چا رہیا
 کتے وچہ مکان دے و سدائے کتے لامکان کہا رہیا
 کتے حاکم تے کتے محکوم ہو کے اوپر اپنے حکم چلا رہیا
 کتے سر رنگ دیوچہ حسین بخشا رنگ رنگ دی تار بجا رہیا
 کتے ایہ تخت تے کرے شاہی کتے کردائے نگر گدائیاں نے
 کتے تہر دی ہتھ تلوار پھڑی کتے گردناں آن جھکائیاں نے
 کتے وصل اندر موجاں مان رہیا کتے کٹیاں سخت جدائیاں نے
 کتے ہمدار ہے حسین بخشا کتے رور وے دو ہائیاں نے
 ل لیٹ رہیا کتے خاک اُتے کتے کیتیاں نرم و چھائیاں نے
 کتے چتر سرداری دا جھول رہیا کتے سہلیاں ٹوپیاں پایاں نے
 کتے کھڑا پکارا رب اُزنی کتے لن ترانیاں لائیاں نے
 حسین بخش کتے فتویٰ قتل دتا کتے پھانسیاں سو لیاں پائیاں نے
 م مٹنے اکھیں کن بند کو کے شکل یار دی رکھ ٹکا اندر
 لا الہ دے وچہ توں لا ہو کے الا اللہ داسبق پکا اندر
 جھاڑو لا الہ تھیں سینہ صاف کریں الا اللہ دا دیوا جکا اندر
 حسین بخش فانی سمجھ آپ تائیں شکل یار دی رہے بقا اندر
 ن نفی اثبات دا خیال رکھیں متاں چک جاویں اس کار کو لوں
 اس شغل دیوچہ مشغول رہویں توبہ ترک کر کھل گفتار کو لوں
 رستہ مشکل تے خوف ہے دشمنان دا بچیں نفس شرعیہ رکھ کو لوں
 حسین بخش وجود دیوچہ دیکھیں پیدا ہونڈینے کی اسرار کو لوں
 واسطے محتال طالبان دے عارف راہ ایہو فرما گئے

آپ مورتاں نوں چکنا چور کر کے لامکان سدھا گئے
 جل بل کے نور دنی نار اندر نام ہستی داکل مٹا گئے
 واصل حق دے ہوئے حسین بخشار مر عشق دینوں چھڑے پا گئے
 سمجھ اوست اندر پہنچ عاشق حقیقت دیکھ کے بہت حیران ہوئے
 اوتھے وہم قیاس دی جاناہیں خلقت وچ پھر دے پریشان ہوئے
 وچ خلق خالق فرق دے سے ناہیں ایسے نور دیوچہ سلطان ہوئے
 فنا فی اللہ دے وچ حسین بخشا حسین عبد تے خاص سلطان ہوئے
 لوک اکھن خفتی عارفاں نوں فتوے کفر دے دے کے مار دینے
 خلقت وچ ناہیں قدر عارفاں دالوک کتیاں وانگ رکار دینے
 دیکھ عارفاں نوں غیرت وچ آون منہ وڈے تے نک چاہر دینے
 عاشق گودڑی وچ حسین بخشا رکھے باطنی کل سنسار دینے
 اُلو اندے بھانے باز اُلو فرق پیدا ہے وچ اڈاریاں دے
 تار و ملتار و شہ وچ جا کے ترپن آپے اند تاریاں دے
 خاک سوتا چاندی اکو نرنج وکدی نکھڑ جان گے آپ نیاریاں دے
 اوپر سان چڑھا حسین بخشا جوہر نظر آون تلواریاں دے
 یار و اقرب حصول کر کے شرک کفر اسلام تھیں پاک ہوئے
 دور دور ہوئی وحدت نظر آئی سخن اقرب والے پر دے چاک ہوئے
 وچ بکھو وحدت غوطہ مار بیٹھے خوف نیاریاں تھیں بیباک ہوئے
 مہویا وصل وصول جد عاشقاں نوں حسین بخشا وارث لولاک ہوئے

۸

ل

الف

کی

سی حرفی سوم

الف	آدم ہے ظاہر لفظ میرا باطن معنیاں و بیچ خدا دیکھو
ب	باور نہیں میرے کہن اوپر سخن اقرب دی رمز نوں چا دیکھو
ت	ترک کر کے ہستی اپنی نوں چشم باطنی کھول صفا دیکھو
ث	ثابت ہوئے سچا قول میرا حسین بخش ہے خودی گوا دیکھو
ج	جدا نہیں لفظ معنیاں تھیں معنی لفظ کے وچہ نہاں دیکھو
ح	حال ایہو جسم روح دا ہے جسم آدم تے روح رحمان دیکھو
خ	خدا جدا دالفظ اکو نقطہ دوئی دا وہم گمان دیکھو
د	دور کر کے نقطہ دوئی والا حسین بخش دی ذات کچھان دیکھو
ذ	ذات میری ذات رب دی ہے ثابت ہو یا ایہ علم توحید وچوں
ر	را نہ نہاں عیاں ہو یا پایا بھید ایہ نفس دی دید وچوں
ز	زہد ریاضتوں ترک کیتی چھٹے قید تقلید تجرید وچوں
س	سمجھ حسین نہ آوندی ہے ایس رمز دی علم شنید وچوں
ش	شمع جلی جلوے یار والی اندھیرا شک تے نیسے دا دور ہو یا
ص	صاف ہو یا شیشہ قلب والا وچوں نور محبوب ظہور ہو یا
ض	ضرورت نہ رہی عبادت اندی عابد جدوں معبود حضور ہو یا
ط	طلب حسین وصال دی سی طالب نظر مطلوب منظور ہو یا
ظ	ظاہر کیتا اسرار تائیں وگدا وہن نہ جاوند اٹھلیاں
ع	عالم انہیاں ظالماں نے منصور سولی اُپر سلیاں
غ	غرق ہوئے خوئی بحر اندر جہاں حق دے راہ نوں ملیاں

ف	فارغ حسین ہے خوف موتوں راضی ہو کے موت نفس جھیلیا ئی
ق	قدر کی عشق دی زاید اں نول جہڑے حوران بہشت دیاں منگدینے
ک	کدی نہ پہنچن وصال اندر جہڑے موت عذاب تھیں سنگدینے
ل	لا اندر عاشق لا ہو کے خوئی موت مے بکر تھیں لنگدینے
م	مور کھاں نول ذرا سمجھنا ہیں پسے قول حسین ملنگ دینے
ن	نفی وچوں اثبات ہو یا ایہو نور ہے شمس منصور والا
و	دیکھ لیا شک دور ہو یا ایہو نور سی خاص کوہ طور والا
ہ	ہورنا ہیں کوئی ظاہر باطن۔ اول آخر ہے ایہو ظہور والا
لا	لیا پچھان حسین جس نے اٹھ گیا سو خوف حشر والا
الف	اپنے آپ دی قید اندر دھوکے باز آپے دھوکا کھا رہیا
ی	یا دکرے اپنے آپ تائیں مولیٰ ہو کے بندہ کہا رہیا
	آپے فی انفسکم دی خبر دیوے سخن اقرب اندر ڈیرا رہیا
	کل شئی محیط حسین بخشا ہر شے اوپر گھیرا پا رہیا

ابیات مختلف

ساڈی ذات صفات خدا دی ہے کثرت وچہ آ عبد کہا ^{بیٹھے}
 برقعہ میم دا مکھ تے پہن کر کے احمد احدوں نام بدلا ^{بیٹھے}
 سجدے کردیاں مے متھے گھس گئے جدوئی اندر آسن لا ^{بیٹھے}
 جتھے ذات صفات تول ظاہر ہوئی اوتھے لا شریک کہا ^{بیٹھے}
 خاص وچہ وحدت عام وچہ کثرت کتے ظاہر تے کتے چھپا ^{بیٹھے}

خاص خاص ہوئے عام اور ہوئے کتے واسل تے کتے جدا بیٹھے
 لاخون ہوئے خوف خطریاں تھیں بھیت اپنے آپدا پا بیٹھے
 دوج دوزخاں سٹرن حسین بختا جہڑے دونی اندر دھوکا کھا بیٹھے
 جے کر یار نہ سامنے نظر آوے متھا مسجد النوحہ گھسا دناں کی
 رب نظر نہ آیا جے بیت ربی سنگ اسودنوں دیکھنے جا دناں کی
 سینہ صاف نہ ہو یا کدورتاں تھیں جتنا گنگا اندر غوطہ لا دناں کی
 جیکر جان دا خوف حسین بختا بھیت عشق حقیقی داپا دناں کی
 ویکھو عشق دے ونج بیوپار وچوں کی کھٹیاں عاشقاں کھٹیاں نے
 جہڑے عشق دے جال وچہ آپچا تھتے جڑاں دین تے مٹی تھیں پٹیاں نے
 وچہ دیس پردیس خوار ہوئے جھکھ دکھ مہیبتاں کٹیاں نے
 بچھ حال حسین ملنگ کولوں عشق کیتیاں چوڑ ترٹیاں نے
 لا مذہب دے نال پریت لاکے ایس دین تے مذہب و نجا بیٹھے
 گھڑی ننگ ناموس جیا والی دوج بکر عمیق رو پڑا بیٹھے
 ناہیں خوف رہیا مرن جیون سدا جیون اپنے تھیں چت چا بیٹھے
 حسین بخش آئے کچھ کھٹنے نوں ہستھوں اپنا آپ گوا بیٹھے
 ایس عشق حقیقی دے بکر اندر ہستی اپنی اسیں روڑا بیٹھے
 عزت ننگ ناموس نوں دور کر کے شراب خانے اندر ڈیرہ لا بیٹھے
 جسم جان ایمان نوں دیکھ دتا اک جام شراب چڑھا بیٹھے
 تار نشے اندر مست محو ہو کے فکر دو جہان مٹا بیٹھے
 نشے وچہ اسرار دا علم دا کھلا علم فقہ حدیث بھلا بیٹھے
 خووسی دونی حسین تھیں دور ہوئی گھنڈنخن دایار اٹھا بیٹھے

با سر سوئے رہیا یارِ ناہیں اندر کھول کُڑا جاں میں حیاتِ پائی
 وجہ گٹھ اندھری دے چھپیا سی اندر گیا میں تاں ملاقاتِ پائی
 عشقِ بدنامی دردِ غم چارے سوئے یارِ تھیں ایہ براتِ پائی
 بیا دین تے یار نے کفر دتا حسین بخش دیکھو کی سوغاتِ پائی
 میرا عشق کافر، کافر عشقِ داہیں میرا دھرم تے دینِ اسلام ناہیں
 نہ میں پڑھاں نماز نہ کراں پوجا میرا جا پ تے وردِ کلام ناہیں
 نہ میں کراں کھیتی نہ میں بھراں مالہ مینوں پاپ تے پُن تھیں کام ناہیں
 نہ میں کراں شرک نہ شریک میرا نیک نام نہ میں بد نام ناہیں
 نہ میں رکھاں روزہ خواہشِ درت ناہیں نہ میں پڑھاں کلمہ جپاں رام ناہیں
 تارک دھرم سالہ ٹھا کر دوا ریاں تھیں مینوں وجہِ مسیت آرام ناہیں
 خاص لا مکان مکان میرا غیر تھاں مکانِ مقام ناہیں
 خوف بود نا بود نا بود ہو یا حسین خاص محرم میرا عام ناہیں
 سبباں پچھدیاں بیٹھ کے حال میرا ہزاراں نفسِ حال سنائیاں میں
 اربعہ عناصرِ دا چرخہ رنگیل میرا تکا خاص توکلِ داپائیاں میں
 بیڑی بنھ کے صدقِ یقین والی ہاں خیال دے نال بھرائیاں میں
 پروٹے لا اندر الا اللہ گوہڑا پونی نال پریت وٹائیاں میں
 گاؤں عشق دے وجہِ مشغول ہو کے تند نفی اثباتِ پائیاں میں
 حسین بخش نوشو مینوں لین آوناں اسی وار سٹے داج بنائیاں میں
 جان دے کے لیا خرید جانی سیو گھاڑا ایس بیوپار ناہیں
 ذاتِ یارِ یقواء درکار مینوں اتے اپنی جان درکار ناہیں
 اسال اپنی توڑ چڑھا دینی بے وفائی دا کجھ اتار ناہیں

عاشق ہو کے جان و اخوت رکھے ٹوٹے عاشقاں وچہ شمار نا ہیں
 اسان سوچ لیا جسم جان فانی اس دم دا کجھ اعتبار نا ہیں
 فانی شے ہے کے لٹی چیز باقی کوئی مجھ جیسا ہوشیار نا ہیں
 سبیاں دیکھ بیکار انہوں کرن طعنے میرے حال دی جہانوں سار نا ہیں
 سوہنے یار دی دیدنا باجھ بیٹوں ہو رہے سمجھ واکم تے کار نا ہیں
 بحر عشق دیوچہ غرقاب ناں میں جس دی حد حد و کسار نا ہیں
 لہر بحر دی روہڑ کے لٹی جاندی ۔ موجاں وچہ میرا اختیار نا ہیں
 بیڑی عقل دی ٹٹکے غرق ہوئی نتختہ اک ہو یا اظہار نا ہیں
 اگا دے نا ہیں بچھا دور رہیا جان غوطیاں وچہ قرار نا ہیں
 خوئی بحر اندر لکھ آفتاں نے کوئی ہو یا سلامت بھی پار نا ہیں
 کھبڈ عشق دی وچہ حسین بخشا ایسا کون جس ٹوں ہوئی ہار نا ہیں
 علم عقل سند اغلط نظر آیا جد عشق میرا اسناد ہو یا
 جس روز دا علم عرفان پڑھیا زہد اتے پرہیز برباد ہو یا
 علم عقل عمل تنے دور ہوئے قید مذہب دی وچوں آزاد ہو یا
 رُوئی دور کر دیکھ حسین بخشا سخن اقرب والا ارشاد ہو یا
 پایا خاص وصال جمال دلبر جد نمودی دا پردہ اٹھایا ہیں
 واحد ذات میری بینوں نظر آئی جد وحدت اندر قدم پایا ہیں
 کنزت وچہ ہو کے طلب گار آیا وحدت وچہ مطلوب کہا یا ہیں
 ذات دیکھ حسین صفات اندر مولیٰ آدمی ہو کے آیا ہیں
 دین عشق ایمان سلوک میرا اہل کتابیاں وچہ کتابی ہاں ہیں
 شیعہاں وچہ شیعہ سنی نال سنی تے واپایاں وچہ واپائی ہاں ہیں

و نوح نمازیں پڑھاں نمازل کے تے شرابیاں وچ شرابی ناں یس
 رنداں وچہ حسین نوں زند دیکھیں خرابیاں وچہ خرابی ناں یس
 میرا جیت معلوم نہ عامیاں نوں ہر رنگ اندر پہناں ناں یس
 وحدت وچہ میری ذات واحد خالق خلق زمیں آسمان ناں یس
 کدے وانگ خلیل جلیل پیارے نار وچہ رحمت نگران ناں یس
 کدے وانگ نبی اسماعیل نسا کر چھڑی خلق تے بند دہان ناں یس
 کدے وانگ یوسف ننگا جسم سارا چاہ چاہ دیو وچہ غلطان ناں یس
 کدے وانگ یعقوب محبوب باجھوں اکھیں زار زار گریان ناں یس
 کدے مثل زینجادے حال میرا وچہ ہجر دلسر ہند یوان ناں یس
 کدے یوسف دیوانگ بازار اندر قیمت وچہ ارزاں گران ناں یس
 کدے وانگ محبوب ابوبی ربی صابر وچہ خوراک کرمان ناں یس
 کدے زکریئے دیوانگ حال میرا آرہ پھرے تے بند زبان ناں یس
 کدے دیکھ چمکار انوار بنی موسے وانگ بیہوش حیران ناں یس
 کدے وانگ عیسیٰ مہو وے حال میرا غلام سیر سفر آسمان ناں یس
 کدے وانگ رسول معراج کارن پہوننا خاص ہی لامکان ناں یس
 کدے وانگ صدیق رفیق صادق ثابت صدق یقین ایمان ناں یس
 کدے مثل عمر بڑے عدل پھڑکے وچہ شرع رسول ردان ناں یس
 کدے وانگ عثمان جیاسیتی اوپر بنی کریم قد بان ناں یس
 کدے مثل علی ذوالفقار پھڑکے قابل قوم کافر نافرمان ناں یس
 کدے وانگ حسین رضا اندر کھڑا وچہ شہادت میدان ناں یس
 کدے وانگ منصور بنحور مہو کے غرق بحر عمیق عرفان ناں یس

کدے وانگ شمس تبریز عاشق رسوا بدنام جہاں ہاں میں
 وچہ سالکاں دیکھ سلوک میرا وچہ صوفیاں دے سلطان ہاں میں
 زاہد زاہداں وچہ حسین بخشا تے وچہ زندگی مشنان ہاں میں
 جد خودی دے وچہ غرقاب بیساں سوہنا یا ربھی وچہ حجاب کے سی
 نہ سی اپنے آپ دی خبر مینوں نظر خلقت داعیب ثواب ہے سی
 عجب اپنے دل دھیان نہ سی اکھ باطنی روح نقاب ہے سی
 اکھ باطنی کھول کے نظر پائی کوئی یس جہاں نہ خراب ہے سی
 خودی چور ہوئی دور ہوئی اندر دیکھیا ذات و باب ہے سی
 خودی گئی حسین وصال ہو یا پردہ خودی داسخت عذاب ہے سی
 خودی وچہ خدا کہاں والے داخل دوزخاں وچہ مجہول ہوئے
 فرعون - شداد - غرود - کافر دقیا نوس نارمی نامعقول ہوئے
 بخت نصر - ہامان - لندھور جیمے خودی وچہ ایہ حکم عدول ہوئے
 خودی وچہ خدائی دادم مارن سیرا نہاں جے قہر نزول ہوئے
 منصور شمس خودی دور کیتی انا الحق کہیا مقتول ہوئے
 فنا فی اللہ دے وچہ حسین بخشا عاشق سرچ بولے مقبول ہوئے
 عین عین ہاں یس شبن شک ناہیں قاف قائم دائم میری ذات بندے
 عین شبن تے قاف دے لفظ وچوں موجودات ہوئی موجودات بندے
 عین شبن تے قاف جے نہ ہوتا ہرگز نہ ہوندی کائنات بندے
 عین شبن تے قاف درکار تیرے حسین بخش تھیں کچھ لے بات بندے
 عین شبن تے قاف دالفظ پڑھ کے تفسیر حدیث کل بھل گئی
 بھلے بڑے اعمال تھیں ترک کیتی رمز عشق والی جد کھل گئی

گیا نفع نقصان دھیان وچوں کیسی دا پریم دی جھل گئی
 نگر عشق دے وچہ حسین بخشا خودی مل نقادی نل گئی
 نہ سی خالق تے نہ مخلوق ہے سی ہو یا خالق مخلوق ظہور عشقوں
 خالق خلق کبھی خلقوں ہو یا خالق کل سلسلہ ہو یا مشہور عشقوں
 واحد ذات نوں جاندا کون ہے سی کثرت واحدوں ہوئی منظور عشقوں
 واحد وچ طیر لا بیٹھا نام رکھ محمدی نور عشقوں
 فرشتہ زمین آسمان تے چند تارے ہوئے دوزخ بہت مغرور عشقوں
 آدم جن ملائک تے دیو پریاں پیدا ہوئے علماں تے چور عشقوں
 مرسل نبی رسول تے خاص مومن واحد نور تھیں ہوئے بھرپور عشقوں
 گنہگار فاسق بدکار کافر نار وچہ پیچھے ہو مفسد و عشقوں
 جنہاں اپنا اصل پچھان لیا فارغ خطریوں ہوئے مسرور عشقوں
 جہڑے وچہ دوئی بیڑا ڈوب بیٹھے غرق خودی ہو کے بے دُور عشقوں
 خودی گئی تے خاص خدا ہوئے پردے خودی دے ہوئے نے چور عشقوں
 بُود وچہ نابود موجود دیکھو لاش بول پئی منصور عشقوں
 عاشق جان کے جان گواؤندے نے مران عاشقاں نہیں دستور عشقوں
 حسین بخش بھی شور پکار کر داسڑ بھج کے ہو یا منور عشقوں
 عشق پیر میرا طالب عشق دایں طلبگار ہاں خاص دیدار عشقوں
 بھاویں جان ایمان نقصان ہووے ہرگز ایاں نہ کدی انکار عشقوں
 لوں لوں اندر عشق رشح گیا عقل ہوش ہو گیا فرار عشقوں
 جدھر دیکھنا ہاں عشق نظر آوے خالی سدا نہیں سنسار عشقوں
 جان دین کارن یس نیار ہو یا زندگانی تھیں ہو یا بیزار عشقوں

نامرد ناہیں ڈرے مڑاں گا بے قتل ہوواں گا تیز تلوار عشقوں
 بخت دیکھ میرا لگے زخم کاری رُم رُم ہو یا انگار عشقوں
 رخت خوشی آرام دالت لیا فوج غماندی ہوئی اسوار عشقوں
 جسم وچہ البٹراگ دا ہے اچن چیت پے گیا چکار عشقوں
 موسیقار وانگوں میرا حال ہو یا پئی اچانکی نار عشقوں
 وانگ طور میرا جسم پور ہو یا وجد و حج ہو کر اں پکار عشقوں
 موسے وانگ میری ہوش گم ہوئی ہرگز رہی نہ جسم دی سار عشقوں
 بازی جان دی لا کے چال بھلی اٹھی نہ رہی کھادی مار عشقوں
 کارن سکھ دے عشق دیا جیسا سی تھنوں ملیا ہے دکھ ہزار عشقوں
 اٹھے پیر فریاد فریاد کو کال ہر دم روزاں ہاں زار و زار عشقوں
 مرض عشق دی کچھ دوا ناہیں بھاؤں کچھ لے و بج بازار عشقوں
 بعضے آکھ دے موت دوا اسدی آسیر غلط ہے موت قرار عشقوں
 اگے عشق دے موت بھی فوت ہوندی غالب چیز نہ کوئی جوار عشقوں
 ذات عشق دی رب می ذات دیکھی بھیت عشق دہو یا اظہار عشقوں
 دید باز عاشق رمز سمجھد بنے جان مذہب دتا جنہاں دار عشقوں
 چادر خودی دی تان کے سویں جہڑا خبر دار نہ ہو اسرار عشقوں
 رمز عشق دی سمجھ کی غافلان توں سمجھ سوئی جو ہو یا بیدار عشقوں
 سیر کیسا وجود دے بارغ اندر رنگ رنگ دے کھڑے گلزار عشقوں
 حسین عشق دی عجب بہار دیکھی ظاہر ہوئے مخفی اسرار عشقوں
 دھوکے باز لہہ یار بہر و پیا ہے عدم وچہ ہی سی بے نشان بیٹھا
 عالم نیستی تھیں وچہ ہست آئی ہستی وچہ ڈٹھا پنہان بیٹھا

۲۱
 چہ جدوں پڑچول کیتی ثابت ہو یا تہوں لامکان بیٹھا
 ایت وجہ جدوں میں قدم پایا ڈٹھا پیر دی شکل وجہ آن بیٹھا
 حقیقت وجہ حقیقت معلوم ہوئی شاہ رگ نیرے تینونان بیٹھا
 وقت اندر رگ ہو رڈٹھا ہر رگ اندر ہو عیاں بیٹھا
 ساکن تے کرے حکم جاری بادشاہاں دا ہو سلطان بیٹھا
 پیر مکی فیقر ہو یا بھکھاں فاقیاں وچہ حیران بیٹھا
 دنی مسیت نماز پڑھا کتے کرے تلو دت قرآن بیٹھا
 دھر سالہ اندر تلک لاکے پوجا پاٹے وجہ دھیاں بیٹھا
 کھول تفسیر تہ آن دی اول دج مومناں دغظ سنان بیٹھا
 دنی ندی مے خانے اندر نشے وجہ سرشارستان بیٹھا
 دج بازار ہو پار اندر لیں دین دا کھول دوکان بیٹھا
 مرد تے کتے رن بن کے کم کار مے وجہ غلطان بیٹھا
 ترک کر کے کم کار سارے ڈٹھا عشق دا چلہ کمان بیٹھا
 ساد تے سنت مہنت ہو کے وجہ چیلیاں کرے گیان بیٹھا
 ہو محبوب مرغوب سو ہنا کرے حسین داستان گمان بیٹھا
 جان عاشقاں دی قتل کرن کارن پکڑ تیز تلوار کمان بیٹھا
 ہو عاشق صادق صدق سبئی ڈٹھا قتل دبوچہ میدان بیٹھا
 غالب تے کتے مغلوب ہو کے آپ اپنا آپ آزمان بیٹھا
 نور اندر کتے نار اندر کتے عاقل تے کتے نادان بیٹھا
 اپنے آپ تجیں رہیا غافل کتے آپنوں آپ بیان بیٹھا
 حسین بخش بھی بار ہر روپے نوں ہر روپ دے وچہ پچھان بیٹھا

ذرا سوچ کھاں اپنے آپ اندر انا الحق کو کینڈا کون ہے سی
 منصور دے سولی چڑھان کارن او تھے فتوے دہینڈا کون ہے سی
 فتویٰ قتل داملیا قرآن وچوں اوہ حکم لکینڈا کون ہے سی
 جد لاش نوں ساڑ کے خاک کیتا خاک وچہ بولینڈا کون ہے سی
 سجدہ غیر دا کرن حرام ہو یا اوہ حکم سنیںڈا کون ہے سی
 بُت آدم دے وچہ اسرار کی سی اتے سجدہ کرینڈا کون ہے سی
 جنہاں صدق دے نال سجدہ کیتا اونہاں ایہ سمجھینڈا کون ہے سی
 سجدہ کرن توں ابلیس انکار کیتا ابلیس جو لینڈا کون ہے سی
 جنہاں دلاں تے کفر دی مہر لگی اوہ مہر لکینڈا کون ہے سی
 سدھا راہ جو چھوڑ گمراہ ہوئے اونہاں راہ بھلینڈا کون ہے سی
 موجودات ایہ نیست نابور ہے سی ہستی وچہ اُٹھینڈا کون ہے سی
 خاک آب ہواتے اگ اندر حسین میل لینڈا کون ہے سی
 جھاتی پانی کے دیکھ دجود اندر کی ایس دے وچہ اسرار ہیکا
 رنگا رنگ وی باہر خوشبو آدے شاید ایس دی وچہ گلزار ہیکا
 مکھاں خواہشاں ایس تھیں باہر آون ابدے وچہ نہرا خواہشدار ہیکا
 صدر سببیوں حکم صدر ہوندے ایس صدر دا کون سردار ہیکا
 کتنی رعیت اتے کیتا ملک اس دا اتے فوج دا کی شمار ہیکا
 کی نام تے ذات دا کون ہے ایہ اسدا کون دشمن کون بار ہیکا
 اٹھے پروجے باجا جنگ والا اسدا کس دے نال تکرار ہیکا
 اسدی صلح کرا حسین بخشا صلح وچہ راضی کر دگا رہے گا
 چادر خودی دی تان کے صبح ویلے منٹا ہیساں ڈھٹی خواب یارو
 اُٹھ وچہ پیا لوٹ لوٹ ہاں ہیں سانی آن پلایا خراب یارو

ہر فے وچہ جو پردہ نشین ہسی ظاہر ہو بیسی لاه نقاب یارو
 میرا صبر قرار فرار ہو یا اسس دا درر ہو گیا حجاب یارو
 حسن رشک مہتاب دا نظر آیا جسم جان ہو گیا تے تاب یارو
 جلوہ دیکھ حسین حیران ہو یا دنیا دین ہو گیا خراب یارو
 شبیشہ تلب پے حق مے دیکھنے دارنگ خودی چھوٹھیا کالا ہو یا
 مال نفی اثبات مے متقل کیتا رنگ دُور ہو گیا صفا ہو یا
 صورت اپنے آپ دی نظر آئی حسن اپنے تے مبتلا ہو یا
 خواہش رہی نہ غیر دے دیکھنے دی اوپر اپنے آپ فدا ہو یا
 غلطی نقطے دی فرق سی معیناں دا سمجھ وچہ خدا خدا ہو یا
 نقطہ جیم داخ تھیں بدل حسین بخش خدا خدا ہو یا
 اللہ ملیا ناہیں پھر یا ملک ساراہن میں سمجھ لیاہیں مال آپ اللہ
 بھیڑی بندگی عمر بربا و کبتی پیا مگر شیطان دے راہ بھلا
 ہن میں چھوڑ مسیت نصیحت پکڑی داں لاہیا شرم حیا پلا
 حسین بخش آبیٹھ شراب خانے پیالہ پی شراب ہو مسیت جھلا
 جد جام شراب دا پور پتیا نشے وچہ کباب بنایا میں
 مردار نوں بھن کباب کیتا لذت شوق دیناں بیٹھ کھایا میں
 اکھیں گٹ ہو یاں دل مست ہو یا یار سامنے سد بہایا میں
 حسین بخش محبوب مے مکھ اُتوں دین مذہب نوں گھول گھمایا میں
 ظاہر مسلمانی باطن بے ایمانی نفع ابس تھیں کسے نہ پایا مے
 ابسی مسلمانی کوں ترک کیتی سر عشق دا کفر اٹھایا مے
 قبلہ چھوڑ کے یار مے بُت اگے ہتھ بندھ کے سیس نوا یا مے
 بت خانے مے وچہ حسین بخش بُت و نہجہ اللہ نظر آ یا مے

جد کفر اندر میں پیر پایا پر وہ دین ایمان دا پاڑ گیا
 توبہ توبہ پکار ایمان نٹھا اندر واڑ مینوں کنڈا مار گیا
 اندر بُت خانے بُت یار دے نوں متھا ٹیکیا دلوں قرار گیا
 حسین بخش پیریں بُت دی ڈگیا میں توت دین ایمان دی یار گیا
 اک عشق دی بال کے کریں پوچھا غم دین تے دُئی دا سٹنا میں
 نہ کر نکر نوں کال سو کال دالانہ کچھ بیچیا تے نہ کچھ کٹنا میں
 پھوری یاری کرھیت نہ دیویں لوکاں انہاں سنا ہدیاں تھیں کی ڈنبا میں
 ٹھگ ٹھگاں دا ٹھگ حسین بخشا جے کر زندگی تھیں نفع کھٹنا میں
 ملاں کہن کافر کلمے کفر آکھے ابس کفر کو لوں ناہیں عار مینوں
 میرا کفر جے یار قبول کیتا ناہیں دین اسلام درکار مینوں
 دین چھڈیاں یار دا وصل ہو دے ایہو دو تال لکھ ہزار مینوں
 حسین بخش نہ مڑاں گا کفر و لوں بھاویو، دین عالم سولی چا پڑ مینوں
 ملاں نت اکا دندے آ مینوں پنج وقت نوں پڑھیں نماز میاں
 فرض سنت اتے نفل وتر دس نالے کہن نواں وضو ساز میاں
 ہتھ بھ قبیلے ول مکھ کر کے کر ر قوع سجود نیاز میاں
 حسین بخش اس راہ عشق مے تھیں ملاں تھیں ناہیں محرم راز میاں
 عاشق عشق دی پڑھن نماز ہر دم کسے وقت نہ کرن نقصا میاں
 سجدہ بُت خانے بُت یادے نوں مذہب عاشقا نوچہ ردا میاں
 جد ذات الست اذان کہی کلمہ آکھیا میں قائل بلے میاں
 وضو ساز یا مین وحدانیتی دا اس وضو دا بھنڈرنہ کامیاں
 اسال عشق دی اک رکعت یقی قیامت تیک نہ ہوگا ادا میاں
 حسین بخش دعا ایہ منگناں ملاں رہواں دچہ رضارضا میاں

الف آمائے گل لامینوں مینوں جانا پیا پر دلیس مائے
پنوں ڈھونڈنے نون کیم جاوئی ماں گل گھٹ نے کھلے کس مائے
سر چھائی پائی تن جسم لائی گل کھنی پائی جو گن دیس مائے
اج آخری میں حسین بخشاوت آوناں نہیں دیس دیس مائے
ب بس دھیا دس رکھ جیا کھید ہس دھیا ویلا ٹال سستی
کیم شہر سنیدڑا دور اتھوں او تھے پنچنا بہت محال سستی
پنوں ہوت بدنیت دی پریت کہی نیک نیت ہو برت سنبھال سستی
ت بیٹھ گھٹ پر دیس حسین بخشاوت کھ سکھ بیٹھی گھر جال سستی
تاہنگ دیدار دلدار دی نے چنتا گھٹ کے چت اداس کیتا
سکھی سدیاں مسدیاں سدیاں نفس سیکھ ویکھ مائے جو گن خاص کیتا
خاطر بار دلدار اجاڑ چلی گھر بار اجاڑ کے ناسی بیتا
اس سک دلدار غنوار دی نے حسین بخش نایس سکھی واس کیتا
ث ثابتی صدق یقین سینتی دلوں ہو مومن آکھے لگ دھیا
ماں باپ دا عاق ناپاک جہڑا روزہ شر مٹوسی وچہ لگ دھیا
کہے لگ میرے کیم وگ ناہیں شنا باجگ کہی وچہ جگ دھیا
پچھے ٹھگ نہ وگ حسین کیم داغ لائے باب دی پگ دھیا
ج جانی ماں حق ماپیاں دا ایپر دس میرے کی دس مائے
گنڈی گھٹ میرے دل عشق والی گیا طرف کیم پنوں دس مائے
حال حال گوکاں وال وال میرا وچ جال برہوں گیا بھس مائے

ح
حسین بخش لے چلیا بنھ برہوں پیادہ مگر لگا کر کس مائے
حال نہ حال ونجا موئی جال جال بیٹھی شتابا کھٹ دھیا
ماری مت تیری وت وت تینوں بواں مت تے وت ایہ کھٹ دھیا
اج لچ رکھیں پرے کج ساڈے کر تچ خیال ایہ سٹ دھیا
حسین بخش ایہ سٹ سر سٹ ناہیں سانوں بویاں نال نہ بھٹ دھیا
خ
خبر کی مجھ دی تده مائے تن لگے تے حال معلوم ہوئے
سکھی دکھی دا حال کی جاندا تے غم جاندا جو مغموم ہووے
حال سخی دا پوچھئے سخی کو لوں ناہیں خبر جو چندرا شوم ہووے
حسین بخش بدنامیوں عاشقانوں ہتھوں عشق دی صوم ہووے
و
دغا کیتا دغے باز پتوں دغے باز تھیں باز آ سیئے فی
سر سٹ تینوں گھر سٹ گیا کاہنوں نسدیاں مے مگر نئے فی
جو گن ویس تو ویس پر ویس پھر کے کی کھٹنا میں سچ ویسے فی
لیک لان شریک حسین بخشا اسیں شہر اندر کیکر ویسے فی
ت
زرہ ناہیں سنگ سنگ دی فی سنگ سنگ تھیں اسیں اٹک مائے
و
و کھ جالناں تے پینوں بھالنا میں ایہو عاشقان ارنگ ڈھنگ مائے
انگ وانگ پتنگ ننگ جالاں سفر سنگ جالاں فی سنگ مائے
حسین بخش جے سنگ تھیں سنگ ہی کیکر پارنگان ناں سنگ مائے
ر
رب سبب کر جے ب تینوں سٹے تہر غناب دی سٹ سستی
کڑک کڑک سر کڑک دی جھڑک پئے پھڑک پھڑک مریں جھٹ پٹ سستی
لاڈاں نال تینوں پال پال کے فی شہرت جگ اندر لمی بہت سستی
جھگی پٹ ہو یوں ماپے پٹے فی حسین بخش جوں چوڑ چوڑ پٹ سستی

زنجیر تقدیر اسیر کیتی ناہیں پیش تقدیر تدبیر مائے
 مولا جاندا جان دا منکر ناہیں ایس پر جان دا فکر غمیر مائے
 خاطر یار ولد راچار جنگل بیلہ بار بہ درویشاں چیر مائے
 حسین بخش سریر ٹھیر ہو کے بھاویں ہو جائے لیر لیر مائے
 سخت کرخت ہے رخت رستے بد بخت نہ نخل دل چل دھیا
 نخل وانگ کر بل تے جھل جنگل جل بل مرسیں بناں جل دھیا
 چھوڑ جھل تے جل دل گھر سستی سیل چہرے بکے ترنجن بل دھیا
 دیاں مت چھو پے گھت کت چرخہ حسین بخش نہ کریں جل دھیا
 شوق نہ رہیا سہیلیاں دا دستر گئی چرخے سندی کات مائے
 ناہیں خوف حیات وناں دانی ایہو عشق سندی کرامات مائے
 سجن وجہ حیات جے جہات پاوے ہے نجات کل دور آفات مائے
 عاشق وجہ وناں حیات رہندے حسین بخش تھیں کچھ لے بات مائے
 صبر کر پتوں دی دوستی تھیں تینوں ایہ فراق کی لگ گیا
 ہے کچھ بلوچ دل تیر دغے باز دغا دے کے ٹھسک گیا
 شاید سمجھ کیڑی قوم تینوں راتورات سیتی چھڑ بھگ گیا
 حسین بخش کی اوسدے مگر دیاں جہڑا توڑ پریت تے دگ گیا
 ضرب لگانہ بولیاندی مندے بول بڑ بولیایاں بولیایاں فی
 پتوں شاہزادہ تے یس شاہزادی مکات کہیں نہ گولیاں فی
 ناہیں دوس پتوں ہوتاں ظالماں تے راتیں بوللا، نشے میاں کھوینتی
 شراب پیال لے گئے حسین بخش سستی پی رہی مایں ڈولیاں فی
 طعن جہان مے لان کارن تینوں پال بیٹھے اسیں جھل سستی

ت

س

ش

ص

ض

ط

نفع ایہ سانوں پائے کہہ سستی کہے گئی تینوں دا بھل رسیا
 اج کج رکھیں پروے کج ساڈے اچھی کج ناہیں کہت عل دھیا
 کر عقل بے عقل حسین بخشا ریوا عقل والا یقون گل دسیا
 ظلم فراق دا جرن ادکھا کون بال رند سپر اجال دائے ط
 ہلی بال ناہیں میں ہاں ہاں بال مائے مینوں خیال جمال دسال دے
 خالق خلق دارازق رزاق مالک ایسا کر جو لے نوں پال دے
 پا لہہار سنسار حسین بخشا اتے لکھی برات نہ ٹال دے
 عشق بلوچ دا پالنے نوں کاہٹوں چائیاں ایڈ دیڑیاں تی ع
 راہ سخت او جاڑ بگھیاڑ باند ریشراں چتر پانے داٹل گھیریاں تی
 دکھ پاوسیں تے پچھتا دسیں نوں بار رکھ لیتھاں میریاں تی
 حسین بخش بے رب نوں یاد کریں شاید آن کرے پنوں پھیریاں تی
 غرق میں بحر عمیق اندر ایچھے پیش نہ چل دا زور مائے غ
 نوک ٹوک کر کے مینوں روک ناہیں تی میں مراں مران بھنور مائے
 فی میں جان دیساں نہ میں جاندیساں پنوں جاوندیوں لباواں موڑ مائے
 پنوں باجھ نہ ہوو حسین بخشا دے سخت عذاب جیوں گور مائے
 فرض فرماں ماں باپ دائے کیتا آپ فرمان رحمان دھیا ف
 بے فرمان نقصان ایمان کر را ایہو جان فرمان قکر دھیا
 جان جان نادان اجان ہوئیوں نہیں کجھ دھیاں ایمان دھیا
 حسین بخش لے من فرمان میرا رہی امن ایمان تے جان دھیا
 قسم مینوں پنوں خصم وی تی جسم بھسم ملکی کچھم جا وساں گی ق
 بھاویں جان ایمان نقصان ہووے قوال عقیدہ پال دکھا دساں گی

بار بار پکارا کھاں میں تے جادوں باز نہ آرساں گی
 حسین بخش نہ پو خیال میرے میں تے عشقوں داغ نہ لاساں گی
 کہی گئی سدھ بدھ تیری تدھ رہی نہ سرت سر بر پنچی
 رستے تھل مارو دنیا جل مارو بھاٹہ جند کہ بر کنڈیر پنچی
 بھڑک بھڑک مردے بھڑک بھڑک پنچھی دھپ کر کدی تہر قدر پنچی
 حسین بخش ایہہ مجھ نوں سمجھائے تینوں لئی جاندی تقدیر پنچی
 لادوا قضا مائے قضا ہوں نہ مول قضا ئیاں نی
 عاشق وچہ رضا رضا رہندے سر جھلیاں رب رضا ئیاں نی
 دکھ سکھ مصیبتاں جھکھ مائی دھروں عاشقاں سر پٹھائیاں نی
 حسین بخش آرام حرام کر کے عیش عشرتاں منوں جھلایاں نی
 من خدا رسول تائیں بریاں ہندیوں ایڈ دیسیاں نی
 راہ سخت او جاڑ بکھیاڑ باندہ شیراں چتریا منے وٹاں گھریاں نی
 دکھ پاو میں نے پچھنا و میں نوں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نی
 حسین بخش جے رب نوں یاد کریں شاہد آن کرے پنوں پھریاں نی
 نہیں قمار پکار مینوں بناں یار تھوار دلدار مائے
 ماہی وانگ ماہی کنڈی گھت پچاہی ماہی مار جیوں میٹکار مائے
 فی میں بھڑکدی بھڑکدی دیکھنے نوں موہوں موت منگاں ہو بیزار جائے
 حسین بخش پیارے مے با بھجھ مینوں سیڑ جیوناں نہیں مڑکار مائے
 وگ گئی کہی گئی شہرت جگ لئی سر جھل سستی
 کہیا تیتے تتی نوں تائیائی سینہ سڑ گیا جل بل سستی
 جوڑ توڑ کر کے جوڑ توڑ ناہیں ہتھ جوڑ رہی گھر چل سستی

ک

ل

م

ن

و

موڑ موڑ انموڑ جواب دیویں حسین بخش کلیجہ لے سل سستی
 ہوڑ نا موڑ نا چھوڑ دیویں ہو یا عاشقاں مرطن محال مائے
 حال حال کو کاں سال سال تینوں من سوال تے چھڈ خیال مائے
 محرم حال ناہیں حال عاشقاں تھیں مویاں بعد صول سال مائے
 عاشق وجہ وفات حیات رہندے حسین بخش تھیں کچھ لے بات مائے
 لا فراق دا گیا مینوں جاویں سٹ پچی جاویں سٹ پچی
 پٹ پٹ مر سال تیرے دکھ اندر سینہ پھٹ پچی سینہ پھٹ پچی
 گم چوڑ چو پٹ نہ وسدیاں نوں نائیں پٹ پچی نائیں پٹ پچی
 حسین بخش تھیں کچھ ادلا دڑی فی ڈاڈی سٹ پچی ڈاڈی سٹ پچی
 اللہ حوالہ لے تیس اسیں فی امان اللہ فی امان اللہ
 تیس دیں تے اسیں پر دیں چلے نگہبان اللہ نگہبان اللہ
 منک خیر دعا خدا کولوں ہو رحمان اللہ ہو رحمان اللہ
 جان بین ماہیں حسین بخشا رکھے دھیان اللہ رکھے دھیان اللہ
 یار کچھ خوشی عیش عشرت سستی لذت ناں چھوڑ تیار ہوئی
 دکھ درد مصیبتاں جھل سرتے جان تھلا ندیوچہ فرار ہوئی
 سستی موئی تے پنوں ہمار پتی جدوں خواب اندر اُس نوں سار ہوئی
 آیا قبر اوپر لگا رون پٹن قبر پاڑ سستی دد پٹاڑ ہوئی
 قبر وچہ وڑیا پنوں بان دتی اوڑک دو ماندی اک مزار ہوئی
 حسین بخش یاری دواں توڑ چا ہٹری سستی عاشقاں وچہ سردار ہوئی